

Válka skončila, můžeme zapomenout?

Druhá světová válka je velmi smutné téma, ale myslím si, že by se o něm mělo mluvit, aby znovu nenastala taková situace jako tehdy. Teď se mi při psaní honí hlavou spousta myšlenek, které mě odklánějí od tématu. V naší republice je vyhlášen stav nouze, bojíme se vyjít ven, bez roušky to nejde vůbec, panují tu různá nařízení, která jsou ale oproti těm válečným nařízením správná. Přesto zažíváme strach a bojíme se, kolik dalších lidí už tu zítra nebude mezi námi. Radost, že nemusíme do školy, pominula, tak rádi bychom se vrátili do školních lavic. Jak už jsem ale psala. Dnešní situace je jen zlomek špatného, co zažívali lidé tenkrát, ve čtyřicátých letech minulého století.

Tehdejší zákazy a nařízení týkající se hlavně Židů mi přijdou hodně přes čáru. Židé nemohli skoro nic, a to jen proto, že uznávali jiné náboženství. Je to až nepředstavitelné omezování základních lidských práv a svobod.

Ani vlastně dokážu dost dobře pochopit, proč druhá světová válka začala...? Proč jí nebylo zabráněno? Proč se od začátku ustupovalo tyranům? Jak se jenom mohlo nechat dopustit takové neštěstí? Hrozně se mi líbí citát, který napsal Erich Maria Remarque, protože je pravdivý. „Na tvrzení, že válku zavinili Židé, se prý tenkrát odpovídalo: a cyklisti. Když se někdo zeptal: „A proč cyklisti?“ Tak se odpovídalo: „A proč Židé?“ Upřímně také nechápu, proč si to tehdy všichni mysleli. Vždyť být Žid neznamená být někdo méně. To si ale nacisté zřejmě nemysleli.

Tehdejší život musel být opravdu hodně zlý. Lidé, kteří válku přežili na ní vzpomínají jako na nepředstavitelnou bezbrannost a hrůzu, kterou byli nuceni zažívat každým dnem.

O tomto tématu by se dalo psát několik milionů stránek, protože ač je to téma velmi smutné, lidé o něm „rádi“ čtou, píší a dozívají se nové informace. Toto tvrzení si můžeme dokázat, jestliže se podíváme například na žebříčky světových bestsellerů. Na předních příčkách se z pravidla umísťují knihy s touto tematikou – viz. Hana, Tatér z Osvětlemi... A u Hany bych se ráda zastavila a zodpověděla si podle ní jednu otázku: „Přineslo ukončení války těm, kteří přežili, konec útrap?“ Myslím si, že do jisté míry ano, ale spíše ne. Ti, kteří byli nuceni pracovat v pracovních táborech, nebo byli uvězněni v ghettu, si jistě ulevili, že už nadále nebudou vězni a mohou jít domů. Lidem, kteří nebyli zajati, se ale určitě také začalo žít lépe, když neviděli na ulicích vojáky a nemuseli dodržovat ty nesmyslné příkazy a zákazy. Co je to ale za radost, když po válce zjistíte, jako například Hana, že skoro celá vaše rodina se už nikdy nevrátí? Hana si následky z války nesla prakticky celý život. Byla nemluvná, chodila v černém a stále u sebe nosila kousek chleba. Na válku a na hrůzy s ní spojené, se tedy určitě zapomenout nedalo.

Například Sofie, z knihy „Sofiina volba“, na válku chtěla zapomenout. Snažila se žít normální život, jako by se nic nestalo. Zažívala „krásná“ léta s jejím přítelem Nathanem, ale číslice na jejím předloktí jí hrůzy každý den připomínaly. Sofie si ale zažila něco, čím by si nechtěla projít žádná matka. Byla nucena odevzdat jedno z jejích dětí. Buď se vzdá svého chlapečka nebo holčičky. Musela se vzdát vlastního dítěte. To je nepředstavitelné. Sofie si nakonec rozhodla nechat svého syna Jana, kterého ale po válce také, jako její dceru Evu, nikdy neviděla.

Tyto knihy mně, ale i ostatní, kteří je čtou, vždy chytanou za srdce. Už jenom proto, že si uvědomím, jak moc to bylo pro ty lidi hrozné. Po jejich dočtení sedím na posteli a koukám nevěřičně do zdi, protože nemůžu uvěřit tomu, že všechno tohle, co autor psal, se stalo. Oni byli velcí bojovníci. Všichni.

Je krásné, že i za války existovali lidé, kteří i přes skutečnost, že sami mohou skončit ve vězení, nebo být rovnou popraveni, pomáhali ostatním lidem, zejména dětem. Sir Nicholas Winton, který zachránil 669 převážně židovských dětí si rozhodně zaslouží obdiv nás všech. Jak on sám řekl: „Jen jsem viděl, k čemu se schyluje, a udělal, co jsem mohl, abych pomohl.“ To je pozoruhodné!

Nebo méně známá Irena Sendlerová, která zachránila asi 2500 židovských dětí. Následně byla mučena gestapem, ale nepromluvila. Tahle statečná paní by si zasloužila určitě větší uznání, protože

to, čím si musela prožít je pro nás naprosto nepředstavitelná věc. Jednou řekla: „Slovo hrdinství mne strašně štve. Opak je pravdou. Trápí mne svědomí, že jsem udělala tak málo.“ Já si myslím, že paní Irena opravdovou hrdinkou byla. Musím se ale přiznat, že jsem paní Irenu dosud také neznala, ale jsem moc ráda, že jsem se o ní dozvěděla.

O tomto tématu by se, myslím, mělo mluvit o hodně víc. Sice je velmi smutné, ale je to část našich dějin a nemělo by se rozhodně zapomínat na padlé, díky kterým tady vlastně teď můžu psát tento sloh.

Tak nezapomínejme!

Autorka: **Barbora Slavíková**